

αὐρίον ὁ ἀξιωματικὸς φεύγει διὰ παντός ἀπὸ τὴν Μεσσήνην.

Ἡ Φελιτσίτα ἠγέρθη ἐκπληκτος.

— Αὐρίον; τί λέγεις, πατέρα;

— Δὲν ἐλησμόνησα τὴν ὑπόσχεσίν μου· τὸ μόνον μέσον, διὰ τὸ διαφύγει τὴν ἐκδί-
κῃσιν τοῦ Ἀντωνίνου, τὸ ἡῦρα, καὶ αὐ-
ρίον φεύγει μὲ τὸ πολεμικόν, τὸ ὁποῖον
ἀναχωρεῖ διὰ Νεάπολιν.

Ἄφρων καὶ θαυμάσια τὸν παρετήρει.

Νὰ φύγει διὰ παντός; ὦ, τοῦτο ὑ-
περέβαινε τὰς δυνάμεις της, τοῦτο ἦτο
ἀνώτερον τῆς ἀγάπης, ἢν ἔτρεφε πρὸς τὸν
πατέρα· ἀδύνατον νὰ ὑπακούσῃ. Ἦδη καὶ
ἄλλο τι ἐπροξέεινε αὐτῇ βάσανον ἀνήκου-
στον. Τί ἐξεστόμισεν ὁ Ἀντωνίνος; Ὅτι
ἀγαπᾷ ἄλλην! Ἡ καρδιά της διερρήγνυτο.
Ὁφείλει, ἀφεύκτως, νὰ βεβαιωθῇ. Καὶ
ἂν δὲν ἦτο ψεῦδος;

Ἐπκνέπεσε καταβεβλημένη ἐπὶ τινος
ἑδρας.

Ἀνκίσθητος ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ πα-
τρός της, ὅστις προσεπάθει νὰ τὴν παρη-
γορήσῃ, ἀλλ' ἡ μόνη αὐτῆς παρηγορία,
τὸ βάλσαμον, ὅπερ ἡδύνατο νὰπραυῖν
τοὺς πόνους τῆς αἰμασσοῦσης πληγῆς
της, δὲν ἦτο ἡ εἰς λόγος του, μία ἄρνησις
του, καὶ τίποτε περισσώτερον· ἐκεῖνος ὤ-
φειλε νὰ τῆς τὸ βεβαιώσῃ.

Αὐθωρεὶ συνέλαβε τὸ σχέδιον· ἡ Νίνα
θὰ τὴν ἐδοῖται. Ἀρὰ γε θὰ ὑπωπτεύετο
ὁ πατήρ της ἐὰν ἐπεσκέπτετο τὴν θαλα-
μπόλον της; Ἐκεῖθεν θὰ τὸν εἰδοποιεῖ
διὰ λέμβου εἰς τὸ φρούριον, ἐκεῖνος θὰ
ἤρχετο καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ἡλιπύ-
ζε νὰ εὕρῃ τὴν σωτηρίαν ἢ τὸν θάνατον.

ΙΒ'

Ἡ ἐσπέρα τῆς τελευταίας Κυριακῆς
τῶν Ἀποκρεῶν ἔφθασεν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ
μεγαλοπρεπείᾳ. Εἰσερχόμενος ὁ ταγμα-
τάρχης φόν Μπίρεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ
Ἐκαρτ, εὗρεν αὐτὸν μελαγχολικὸν καὶ
ρεμβώδη διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐστήριξε τὴν
κεφαλὴν του, διὰ τῆς ἐτέρας δὲ ἔτεινε
πρὸς τὸν φίλον του τὴν ἄρτι ληφθεῖσαν
ἐπιστολὴν τῆς κομῆσης.

— Ἐ; καὶ τί ἀπεφάσισες; τῷ εἶπεν
ὁ φίλος του, ἀφ' οὗ διέτρεξε τὸ περιεχό-
μενον.

— Τί ν' ἀποφασίσω, φίλε μου; Ἐ-
κεῖνος, ὁ ὁποῖος πενθεῖ διὰ τὴν ἀπώλειαν
τοῦ προσφιλεστέρου τῶν ὄντων, δὲν ἀρμό-
ζει ν' ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ἐορτάς. Σὲ
παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ δικαιολογήσῃς εἰς
τὴν κόμησάν — ἐκ Νεάπολεως δὲν θὰ
λείψω νὰ τῆς γράψω! Τώρα μοὶ εἶναι ἀ-
δύνατον.

Σιωπηλὸς ἔσφιγξεν ὁ φίλος τὴν χεῖρα
αὐτοῦ.

Ἦδη ἡ νύξ εἶχεν ἐξαπλώσει τὸν μελα-
νὸν πέπλον της καὶ μακρόθεν, ἀπὸ τοῦ
φρουρίου, ἐφαίνοντο ἀντανακλώμενα ἐπὶ
τῆς γαλιηνιαίας θαλάσσης τὰ ὑψηλὰ καὶ
πεφωτισμένα παράθυρα τοῦ μεγάρου τῶν
Σελλαμάρ. Ἐτοιμοὶ ἦσαν αἱ λέμβοι,
αἱ προωρισμέναι νὰ μεταφέρωσι τοὺς
προσκεκλημένους ἀξιωματικούς, ἀρκετοὶ

δὲ στρατιῶται ἡτοιμάζοντο νὰ τοὺς ἀκο-
λουθήσωσι πρὸς πρόληψιν ἐνδεχομένης
προβολῆς ἐκ μέρους τοῦ ὄχλου· οὕτως
ὥστε θὰ ὑπέθετε τις μᾶλλον ὅτι ἐτοιμά-
ζονται δι' ἐκστρατεῖαν ἢ διὰ χορόν.

Τοῦ Ἐκαρτ τὸ βλέμμα, ἱσταμένου
παρὰ τὰς ἐπάλξεις, παρηκολούθησε τοὺς
φεύγοντας συναδέλφους του, εἶτα ἐπλα-
νῆθη ἐπὶ πολὺ περίλυπον ἐπὶ τῶν τελευ-
ταίων οἰκιῶν τῆς Μεσσήνης.

Εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ λιμένος ἐξο-
χὴν, ἥτις διευθύνεται πρὸς τὸ φρούριον,
ἔκειτο προσδεσμένη διὰ σχοινίου ἀλιευ-
τικὴ λέμβος· ὀλίγον ἀπωτέρω, εἰς τὴν ἀ-
κτὴν, εὐρίσκετο καὶ ἡ πτωχὴ καλύβη τοῦ
κυρίου της.

— Εἶσαι ἔτοιμος, Μαριάννο; ἐφώναζέ
τις ἐκ τῆς καλύβης πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς
λέμβου κεκλιμένον λεμβούχον.

— Περιμένω! ἀπήντησεν οὗτος.

Γυνὴ τις ἐξεληοῦσα τῆς καλύβης ἐπρο-
χώρησε πρὸς τὴν λέμβον.

— Γνωρίζεις τί θὰ κάμῃς! εἶπε πρὸς
αὐτὸν ἡ γυνή, ἥτις ἦτο ἡ Νίνα, θὰ φέρῃς
αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ φρούριον καὶ
θὰ περιμένῃς νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ κἄ-
ποιος!

— Χμ! Χωρὶς ἄλλο κἄτι ἐρωτοδου-
λιὰς θάνατι, μὴ σὲ μέλει καὶ κἄτι ἔξυρω
κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτά.

— Τί λές, καλέ; τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν
εἶναι ἔπειτα τί σὲ μέλει;

— Δὲν εἶπα τίποτε, κορίτσι μου! πολὺ
καλὰ!

— Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ σὲ ἴδῃ κανεὶς!

— Ἀμ! ἐννοεῖται, ἀπήντησε γελῶν
ὁ λεμβούχος. Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Σκεπτικὴ ἡ Νίνα τὸν ἠκολούθει διὰ
τοῦ βλέμματος.

— Δὲν κάνω καλὰ, ἐψιθύρισε, τὸ γνω-
ρίζω, μὰ ἡμποροῦσα νὰ τῆς χαλάσω τὸ
χατῆρι, ἀφοῦ μάλιστα θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ
ἐδῶ καὶ θὰ προσέχω; Ἐπειτα αὐρίον θὰ
φύγῃ διὰ παντός· πόσον τὸν ἀγαπᾷ, ἡ
καῦμένη ἐκτὸς τούτου, πότος θὰ τὸ μάθῃ
ποτέ; ὦ, δι' αὐτὸ ἐφρόντισα ὅσον ἡμπό-
ρεσα!

Ὅτε ὁ λεμβούχος προσήγγιζε πλέον
εἰς τὸ φρούριον, διεσταυρώθη μεθ' ἐτέρας
λέμβου.

Ἀνὴρ τις ἐκάθητο ἐντὸς αὐτῆς, ἂν δὲ
ἔκρινέ τις ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του, θὰ ἦτο
μοναχός.

— Ἐ! Μαριάννο, γιὰ ποῦ τέτοια
ῶρα! ἐφώναζεν ὁ λεμβούχος τῆς ἐτέρας
λέμβου.

— Ἐρωτοδουλιὰς, Φραντσέσκο! κἄ-
ποιο πᾶν νὰ πάρω ἀπ' τὸ φρούριον.

Καὶ συγχρόνως τῷ ἐδείκνυε τὴν ἐπι-
στολὴν.

Ὁ ἀββᾶς ἠγέρθη πάραυτα.

— Ἀν' ἦναι, φίλε μου, αὐτὸς ποῦ ζη-
τᾷς ἀξιωματικὸς, τότε δὲν θὰ τὸν εὕρῃς,
διότι ὅλοι εἶναι εἰς τὸν χορόν τῆς κομῆ-
σης — δεῖξέ μου τὸ γράμμα, ἡμπορῶ νὰ
τὸ διαβάσω καὶ νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ χα-
μένο κόπο.

Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τῆς λέμβου ἀ-
νέγνωσεν ὁ ἀββᾶς τὴν διεύθυνσιν.

— Πῶς; Ἐκαρτ φόν Χάτβιλ; ὄχι δᾶ,
καὶ αὐτὸν σοῦ εἶπαν νὰ ζητήσῃς;

— Ναί! ναί! αὐτὸν θαρρῶ! Τὸν θέλει
ἡ Νίνα, ἐκείνη ἡ κόρη ποῦ ἦταν ἄλλη
φορὰ θαλαμηπόλος τῆς κόρης τοῦ Ρω-
μαίου.

Ὁ ἀββᾶς ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀμφιβάλ-
λων.

— Καὶ λοιπὸν αὐτὸν θὰ φέρῃς ἐκεῖ,
εἰς τὴν καλύβην τοῦ συγγενοῦ της; ἡρώ-
τησε τὸν Μαριάννο.

— Ἐ, ναί, ἂν τὸν εὕρω, ἐννοεῖται, καὶ
ἂν θέλῃ νὰ ἔλθῃ!

— Θὰ τὸν εὕρῃς, παιδί μου, μέινε ἡ-
συχος, καὶ μὴ χάνεις καιρόν!

Καὶ ἀφοῦ αἱ δύο λέμβοι ἐχωρίσθησαν
πάλιν, ὁ Σκαλιόνι εἶπε πρὸς τὸν λεμβού-
χον:

— Νὰ ποῦ αὐτός, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ,
μᾶς κάνει τὴν μισθὸν δουλειᾶ. Διεύθυνε τὴν
λέμβον ἐκεῖ, εἰς τὴν σκιὰν τῆς ἐπάλξεως,
διὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ καταβῇ ὁ ἀξιωματι-
κός!

Ἀνέφραστος μέθη καὶ ἡδονὴ κατέλα-
βε τὸν Ἐκαρτ, ὅτε, ἀνοίξας τὸ ἐπιστόλιον
ἐκεῖνο, ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς:

«Ἐκείνη τῆς ὁποίας ἔσωσες τὴν ζωὴν, καὶ ἥτις σὲ
ἀγαπᾷ περισσώτερον παντός ἄλλου εἰς τὸν κόσμον,
θέλει νὰ σὲ ἐναγκαλισθῇ. Ἀκολούθησε τὸν φέροντα
τὴν παρῶσαν καὶ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ, ὅπου εὐρίσκωμαι.

«Φελιτσίτα!»

Ὁ Ἐκαρτ, πετῶν μᾶλλον ἢ βαδίζων
εὐρέθη ἐντὸς τῆς λέμβου καὶ μὲ φωνὴν
ἥτις ἐδήλου τὴν ταραχὴν του, διέταξε τὸν
λεμβούχον νὰ ἀναχωρήσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

Ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορη-
μάτων» ἀπὸ τῶν πάππων μέχρι τῶν ἐγγόνων, δὲν
θὰ δυσεστηθῶσι, πιστευόμενοι, μὲ τὸ κατωτέρω προ-
φερόμενον αὐτοῖς ἀνάγνωσμα. Ὁ Χανς Χριστιανὸς
Ἀνδερσεν, ὁ μέγας τῆς Δανίας καὶ τοῦ κόσμου διη-
γηματογράφος, ὁ μοναδικὸς μυθολόγος, εἶνε ὁ θεὸς
τῶν μικρῶν καὶ ἡ λατρεία τῶν μεγάλων. Ὅ,τι ἐξῆλ-
θε τῆς μαγικῆς του γραφίδος ἔχει τὴν χάριν νὰ τέρ-
πῃ, νὰ συγκινή, νὰ κατακτᾷ, ν' ἀφαρπάζῃ ὅλους τοὺς
ἀναγνώστας. Ἀπευθύνεται συχνάκις πρὸς τὰ ἀγαπη-
τά του παιδιὰ· ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ μεγάλοι τὸν ἀ-
γαπῶσιν ὀλιγώτερον, ὅλοι, ὅσοι ἔχωσι τὴν καρδίαν
λεπτὴν καὶ τρυφεράν ἢ λατρεύουσι τὴν Τέχνην, ὑπὸ
πᾶσαν αὐτῆς ἐκδήλωσιν;

Ταῦτα σκεπτόμενοι, ἐπωφελοῦμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ
καταστήσωμεν γνωστὴν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν ἀόμῃ
τῶν ἀμεταφράστου του ἔργων, τὸ καλλίτερον του ἔ-
σως, ἀποτελοῦν μικρὸν τομίδιον, ὑπὸ τὸν ὥρατον τί-
τλον «Εἰκονογραφημένον βιβλίον ἀνεῦ εἰκόνων». Ἐκ
τοῦ προλόγου καὶ ἐκ τῶν σημερινῶν δημοσιευμένων
δύο ἑσπερίων, δύναται τις νὰ κρίνῃ ἀσφαλῶς καὶ
περὶ τῶν ἐπομένων, τὰς ὁποίας, ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς, θὰ
παρέχωμεν ἐκάστοτε ὡς ἡδύνατον ἀπόγευμα εἰς τοὺς
ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας.

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Παράδοξον τῷ ὄντι! καθ' ἣν στιγμὴν
κατέχομαι ἀπὸ τὰ βαθύτερα καὶ θερμό-
τερα αἰσθήματα, τὴν αὐτὴν στιγμὴν μοῦ
φαίνεται ὡς νὰ εἶχον δεδεμένα καὶ χεῖρας
καὶ γλῶσσαν· δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐκφράσω
οὔτε νὰ σᾶς παραστήσω τὴν ζωηρότητα,

ἦν αἰσθάνομαι· καὶ μ' ὅλον τοῦτο εἶμαι ζωγράφος. Ὡ! τοῦτο χιλιάκις τὸ ἀνεκάλυψα ὁ ἴδιος παρατηρῶν τὸ βλέμμα μου εἰς τὸ καθρέπτην. Ἐκτὸς τούτου, ὅλοι τὸ ἀναγινωρίζουν, ὅσοι δηλαδὴ βλέπουν καὶ ἀναγινώσκουν τὰς σκιαγραφίας καὶ τὰς εἰκόνας μου.

Εἶμαι πτωχός, ἀλλὰ νέος· κατοικῶ ἐκεῖ· πολὺ ὑψηλὰ, εἰς τὴν στενωτέραν τῶν ὁδῶν, ἀλλὰ φῶς δὲν μοῦ λείπει, διότι τὸ δωμάτιόν μου ὑπέρεκειται ὅλων σχεδὸν τῶν στεγῶν τῶν παρακειμένων οἰκιῶν.

Ἡ στενοχωρία, τὴν ὁποίαν ἠσθάνομαι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου, εἶνε ἀνέκφραστος. Ὁ ὀρίζων μου, ὅστις ἄλλοτε ἀπετελεῖτο ἀπὸ δάση καταπράσινα καὶ χλοερὸς λειμῶνας, τώρα δὲν εἶνε εἰμὴ αἱ ἀμαυραὶ κεραμίδες τῶν στεγῶν, καὶ αἱ αἰωνίως καπνίζουσαι καὶ τὸσον ἐνοχλητικαὶ καπνοδόχοι. Πρὸς ταύτας ἀκόμη δὲν συνήνησα οὔτε φίλον οὔτε ἄλλον τινὰ γνωστόν, ὅστις νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ διὰ φιλόφρονος μειδιάματος.

Ἐσπέραν τινά, περίλυπος καὶ μελαγχολικός, ἐκαθήμην πλησίον τοῦ παραθύρου μου· ἠγέρθη καὶ τὸ ἥνοιξα, ἀλλ' ὁποία ἐκπληξίς! Αἰσθημα χαρᾶς ἐνέπλησε τὴν καρδίαν μου.

Εἶδον πρόσωπον, τὸ ὅποιον πολλάκις εἰς τὴν πατρίδα μου ἠτένισα μετ' εὐχαριστήσεως· ἦτο στρογγύλον, μὲ ἔβλεπε δὲ μὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀμετάβλητον μειδίαμά του· τὸ ἐννοήσατε; Ἦτο ἡ Σελήνη! Ἡ ἀγαπητὴ μου καὶ ἀρχαία Σελήνη! Ἡ αὐτὴ πάντοτε, ἀμετάβλητος καὶ ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἔβλεπα καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου, ὅπου αἱ ἀκτίνες τῆς διεπέρων τὰ πυκνὰ τῶν δένδρων φυλλώματα, καὶ τὰ συμπλέγματα τῶν αἱμασιῶν ἔφθανον μέχρι τοῦ προσώπου μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατωπτρίζετο ὁ λόκληρος ἐντὸς τοῦ πτωχικοῦ μου δωματίου· συγχρόνως δὲ μοὶ ὑπέσχετο ὅτι θὰ τὸ πράττῃ καθ' ἐκάστην ἑσπέραν, ὅταν ἐξέρχεται· καὶ πράγματι, ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν της· κρῖμα μόνον ὅτι αἱ ἐπισκέψεις της διαρκοῦσι τὸσον ὀλίγον!

Ὅσακις ἔρχεται, πάντοτε, ὡς καλὴ φίλη, καὶ μοὶ διηγεῖται, πότε τὸ ἓν, πότε τὸ ἄλλο, ὅ,τι δηλαδὴ εἶδε τὴν παρελθούσαν ἢ προπαραλθούσαν ἑσπέραν.

— Ζωγράφει λοιπόν, φίλε μου, ὅ,τι ἐκαστοτε σοῦ διηγούμαι, μοὶ εἶπε τὴν πρώτην ἑσπέραν, καὶ οὕτω θὰ κατορθώσῃς ὡραιοτάτην συλλογὴν εἰκόνων.

Τὴν συμβουλὴν της τὴν ἠκολούθησα ἔκτοτε καὶ θὰ ἡδυνάμην μετ' ὀλίγον, κατὰ τὴν ιδέαν μου, νὰ ἐκδώσω εἰδός τι «Χιλίων καὶ Μιᾶς Νυκτός», ἀλλὰ εἰκονογραφημένον. Μὴ νομίσῃτε ὅμως ὅ,τι μετ' ὀλίγον μέλλετε νὰ ἀναγνώσῃτε εἶνε τὸ ἴδιον, ὧ, ὅχι, εἶνε μόνον ὅ,τι ἤκουσα παρὰ τῆς Σελήνης καὶ τίποτε περισσότερον ἢ μᾶλλον καὶ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν εἶνε, ὑπάρχουν δηλαδὴ ἀναμειγμέναι καὶ ἰδικαὶ μου σκέψεις, διότι δὲν ἦτο ἄλλως δυνατόν νὰ μοῦ τὰ λέγῃ ὅλα ἡ Σελήνη, καθότι

πολλάκις τὴν ἠμποδίζον τὰ παρεντιθέμενα νέφη.

Ἐσπέρα πρώτη.

«Τὴν παρελθούσαν νύκτα», οὕτως ἤρχισεν ἡ Σελήνη, «διέσχίζον τὴν καθαρὰν τῶν Ἰνδιῶν ἀτμοσφαῖραν, κατοπτριζομένη ἐντὸς τῶν διαυγῶν ἐκεῖ ὑδάτων· αἱ ἀκτίνες μου, περιέργοι, προσεπάθουν νὰ διεισδύσωσι διὰ μέσου τῶν πυκνῶν συμπλεγμάτων, ἅτινα ἐν εἰδῇ ὀστράκου χελώνης ἐσχηματίζον οἱ κλῶνες καὶ τὰ φυλλώματα παναρχαίων πλατάνων, ὅτε κόρη τις τοῦ Ἰνδοῦ, ταχύπους ὡς ἡ ἀντιλόπη καὶ ὡραία ὡς ἡ Εὐα, ἐξῆλθε τοῦ δρυμοῦ. Ἐφαίνεται τὸσον εὐθυμός, ὅσον καὶ ζωηρά· τὸ δέρμα της ἦτο τὸσον λευκὸν καὶ διαφανές, ὥστε ὀλίγος κόπος μοὶ ἐχρειάσθη ἵνα μαντεύσω τοὺς διαλογισμούς της· οἱ ἀκανθῶδεις θάμνοι τῆς ἐσχίζον τὰ σανάλια, ἀλλ' ἐκείνη ταχέως πάντοτε ἐπροχώρει· τὰ θηρία, ἅτινα ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸν ποταμόν, ὅπου ἔσθυσαν τὴν δίψαν των, ὅχι μόνον δὲν τὴν ἐπείραζον, ἀλλὰ καὶ ἔντρομα ἀπεμακρύνοντο, φοβούμενα τὴν ἀνημμένην δαῖδα, ἣν ἡ κόρη ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα. Ἦδη ἔφθασεν εἰς τὸν ποταμόν. Κύψασα ἀπέθηκε τὴν δαῖδα ἐπὶ τοῦ ἡσύχου ρεύματός του, τὴν ἀφῆκε καὶ διὰ τῶν μελανῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν της, οὔτινες ἔλαμπον διὰ μέσου τῶν ἐπιμήκων μεταξίνων βλεφαρίδων της, ἠκολούθει ἐναγωνίως τὸ ἀπομακρυνόμενον φῶς. Ἦξευρεν ὅτι, ἐὰν ἔκαιεν ἡ δαῖς ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο τὸ βλέμμα της, τότε ὁ ἐρωμένος της ἔξῃ· ἐὰν ὅμως ἔσθυνε, τότε ἦτο νεκρός. Καὶ ἔκαιεν ἡ δαῖς, καὶ διηνεκῶς παρήγοντο νέαι φλόγες, ἐνῶ ἡ καρδιά της ἠγαλλία καὶ ἔτρεμεν ἐναλλάξ· ἐγонуπέτησε καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται· ἴσως πλησίον της ἀνεπαύετο ὑπούλως συνεσπειρωμένος ψυχρός τις ὄφις, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐσκέπτετο παρὰ τὸν ἀπόντον... Αἶφνης ἠγέρθη καὶ μὲ φωνήν, ἐν ἣ ἐφαίνετο ὅλη ἡ εὐτυχία της:

«Ζῆ! ζῆ!», φωνάζει.

Καὶ ἡ ἡχώ ἐπαναλαμβάνει:

«Ζῆ! ζῆ!».

Ἐσπέρα δευτέρα.

«Χθές», ἤρχισε πάλιν ἡ Σελήνη, «ἔβλεπον ἐντὸς μικρᾶς πλακοστρώτου αὐλῆς, ἐν μέσῳ ὑψηλῶν παλαιῶν οἰκιῶν, ὄρνιθα τινὰ μὲ τοὺς νεοσσούς της· μικρὸν χαριέστατον κοράσιον ἐπῆδα τριγύρω της· ἡ ὄρνις ἐξηγριώθη καὶ περιφοβὸς ἥνοιξε τὰς πτέρυγας της, ἵνα προφυλάξῃ τὰ μικρά της· ἀλλὰ τὸ κοράσιον ἐξηκολούθει νὰ πηδᾷ, καὶ θὰ τὸ ἔκαμνε πολὺν καιρὸν ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἐνεφανίζετο ἡ σοβαρὰ μορφή τοῦ πατρός της, ὅστις, ἀφ' οὗ τὴν ἐπέπληξε, τὴν ἠνάγκασε νὰ εἰσέλθῃ κατησχυμένη εἰς τὴν οἰκίαν.

Σήμερον ὅμως τὸ ἑσπέρας, πρὸ ὀλίγων μόλις λεπτῶν, πάλιν αἱ ἀκτίνες μου εἰσέδυσαν εἰς τὴν αὐλήν· ἄκρα ἡσυχία ἐπεκράτει· μετ' ὀλίγον ὅμως θό-

ρυβος ἔπληξε τὰς ἀκοάς μου· στρέφω τὸ βλέμμα καὶ ἀνακαλύπτω τὸ κοράσιον, τὸ ὅποιον ἀκροποδητὴ ἐπλησίασε τὸν ὄρνιθον, τὸν ἥνοιξε καὶ εἰσῆλθε· ἔντρομα, τὰ δυστυχῆ πτηνὰ, ἐκακάζουν δυνατὰ καὶ ἐπετερύγουν ἀτάκτως γύρω της· ἡ μικρὰ ὅμως δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλὰ τὰ κατεδίωξεν. Ἐθύμωσα φοβερὰ μὲ αὐτὸ τὸ κακὸ κορίτσι, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πτηνὰ νὰ ἡσυχάσουν, καὶ σὲ βεβαίῳ ὅτι μεγάλην εὐχαρίστησιν ἠσθάνθη, ὅτε εἶδον καὶ πάλιν τὸν πατέρα της νὰ ἐξέλθῃ καὶ πλήρης ὀργῆς νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ σφοδρότερον ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν.

Ἐκείνη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν· διέκρινα δὲ δύο μεγάλα δάκρυα, ἅτινα κατήρχοντο ἐπὶ τῶν στρογγύλων παρειῶν της.

Τί θές λοιπόν ἐδῶ κάθε βράδυ; τὴν ἐρωτᾷ.

— Ἦθελα νὰ φθάσω τὴν ὄρνιθα, τοῦ ἀπῆντησε τρέμουσα, καὶ νὰ τὴν φιλήσω, διότι χθὲς τὴν ἠνόχησα!

Καὶ ὁ μὲν πατήρ, συγκεκνημένος, ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον τὸ ἄθῳν κοράσιον, ἐγὼ δὲ τῆς ἐφίλησα τὸ στόμα καὶ τοὺς ὠραίους γαλανοὺς ὀφθαλμούς της.

X.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προπληρωτέους Συνδρομητὰς εἰς τὰ «Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπάρτ καὶ Χίρστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν σελίδων ἐξαιρετικῶς χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50 ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ. 2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προπληρώσαντας συνδρομητὰς μας, πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25 τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λεπτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν μυθιστορημάτων:

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

καὶ τῆς

ΣΙΚΕΛΙΚΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

δύνανται νὰ λάβωσι τὰ προεξδοθέντα 24 φύλλα ἐκ τοῦ ἡμετέρου γραφείου ἀντὶ δραχμῆς μόνον. Οἱ δὲ ἐγγράφομενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, λαμβάνουσι δωρεάν τὰ 24 ταῦτα φύλλα. Συνδρ. ἐτησίᾳ δρ. 8.

Φύλλα προηρούμενα καὶ τόμοι «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», στερεότατα καὶ κομψότατα δεδεμένοι, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.